

Janos Szamonek <janos.szamonek@gmail.com>

Varga Domokos György írja Fuksz Sándor és Patrubány Miklós tanulmányáról: Petőfi a mélyállam fogságában. Lehetséges-e fegyverletétel a 200. évfordulón?

1 üzenet

Kincsesné <kincsesne@t-online.hu>

2022. november 30. 17:22

Címzett: "szerkesztoseg@vntv" <szerkesztoseg@vntv.hu>

Már csak 31 nap van**Petőfi Sándor 200. születésnapjáig, -****hogyhogy még mindig nincs eltemetve?!****From:** MVSZ Sajtószolgálat**Sent:** November 26, 2022**Subject:** Varga Domokos György írja Fuksz Sándor és Patrubány Miklós tanulmányáról: **Petőfi a mélyállam fogságában.** Lehetséges-e fegyverletétel a 200. évfordulón?

Négy év fél hónap után, Varga Domokos György tollából megjelent az első érdemi bírálata Fuksz Sándor és Patrubány Miklós augusztus első napjaiban közzétett nagy Petőfi-tanulmányának, melynek címe: **„A kör bezárult. Le kell tenni a fegyvert!” Adassék meg a nemzeti kegyelet Petőfi Sándornak, legalább születésének 200. évfordulójára!** A Magyarok Világszövetségének elnöke ezekkel a sorokkal üdvözölte a kritika megjelenését: **„Hatamas opusz ez, kedves Barátom, és igen jelentős! Felér magával a górcső alá vett tanulmányunkkal. Köszönet érte.”** Alább közzétesszük Varga Domokos György írását úgy, ahogy az a Szilaj Csikón (szilajcsiko.hu) megjelent, szerzői levéllel kiegészítve.

Varga Domokos György

Petőfi a mélyállam fogságában. Lehetséges-e fegyverletétel a 200. évfordulón?

Fájdalmasan jó könyv van készülöben. **„A kör bezárult. Le kell tenni a fegyvert!” Adassék meg a nemzeti kegyelet Petőfi Sándornak, legalább születésének 200. évfordulójára!** A szerzőktől már megkapott első rész is dermesztően pontos láttelel a rejtőzködő hatalmak, hálózatok és titkosszolgálatok fogságában vergődő magyar demokráciáról. A második részre vonatkozóan a tanulmány készítői pedig azt ígérk, hogy még „rázósabb” lesz.

Egészen odáig érthetőek a vérbő indulatok, hogy kétségkívül nehéz elengedni egy immáron egy és háromnegyed évszázada táplált nemzeti mítoszt. Ráadásul egy olyan mítoszt, amelyet maga a legfőbb érintett, Petőfi Sándor is megerősített az egyik legközismertebb versével:

*Egy gondolat bánt
engemet,
Ágyban, párnák
közt halni meg (...)*

Az egyszeri emberi lélek úgy lett megteremtve (megteremtődve), hogy ha egy ilyen végtelenségig szabadságharcos, halált megvetően lelkesítő vers után a költőnek van képe mégsem a csatamezőn, vagy legalább akasztófán végeznie, akkor némi csalódottság és hiányérzet támad bennünk. Elmarad az a katarzisz – drámai végkifejlet –, amely pedig igazán hozzá kívánczik egy valóban érdekes és izgalmas élethez; s amelynek legfőbb különlegessége, hogy képes széppé, emelkedetté varázsolni akár a legtragikusabb halált is. Hiszen Petőfi Sándorunk 1849-ben mindössze 26 éves volt, a krisztusi korhoz is hiányzott még neki hét esztendő, de még a József Attila-i korhoz is hat, s mennyi mindent költhetett volna még nekünk, szeretett nemzetének, magyarjainak, ha nem esett volna el Segesvár mezején!

Ebbe a szintiszta drámába, ebbe a szent borzongásba tenyerel bele az, aki előáll azzal a képtelenséggel vagy nekiáll makacsul bizonygatni, hogy márpedig Petőfi nem ott és nem akkor halt meg! Hanem elhurcolták a muszkák, s hét év múltán – csak elérvén a krisztusi kort! – halt meg szibériai fogságban, ottani asszonyt és utódokat hagyva maga után; s legfőképpen is olyan magyar és orosz nyelvű verseket, amelyek nemcsak hogy hamisítatlanul petőfisek, hanem még az oroszra fordított hivatalos nevével is jegyezte őket, sírkeresztje feliratának tanúsága szerint (lásd hamarost).

Cáfolhatatlan bizonyítékok 33 tételben

Nos, a szóban forgó kézirat (s remélhetőleg mielőbb kiadásra kerülő könyv) két szerzője, **Fuksz Sándor** és **Patrubány Miklós** – a veretes krisztusi korhoz illően – éppen 33 tételben tálalja az olvasó elé azokat a körülményeket és cáfolhatatlan bizonyítékokat, amelyekből **már kettő is bőven elég kellene**

legyen ahhoz, hogy hivatalosan

kimondassék: **ALAPOS OKUNK VAN AZT FELTÉTELEZNI, HOGY A MAGYARSÁG EGYIK LEGNAGYOBB KÖLTŐJE, PETŐFI SÁNDOR MÉGSEM A CSATAMEZŐN LELTE HALÁLÁT.** Hanem az tűnik igaznak, hogy az egész hamis mítosz egyetlen hiteltelen vallomáson alapszik (lásd mindjárt a 6. tételt), s hogy az idők során számtalan elfogulatlan tanú és gondos kutató igazolta, hogy márpedig Petőfinket a muszkák elhurcolták, s szegény bizony távol hazájától, Szibériában végezte. Lásd ehhez a hamarosan idézendő 13. tételt, amely – éppen az adatok közlőjének hitelessége és a közlés alapos dokumentáltsága miatt – már önmagában is tökéletesen meggyőző.

6. tétel: Nem halt meg Segesváron – Látták a csata után

Meggyőződünk, hogy Petőfi Sándor nem halt meg a fehéregyházi csatatéren. Petőfi Sándor elterjesztett halálhírét a Segesvár melletti csatában egy teljesen téves és hiteltelen jelentésre alapozta az utókor. A maig minden történeti forrásban hivatkozott visszaemlékezés egy olyan osztrák tisztől származik, aki a költőt soha sem látta, és aki jelentését 5 évvel később, 1854-ben tette meg (valószínűleg a császári udvar nemzettévesztő akaratára).

*"Azonnal,
mihelyst a fölkelő sereg maradványai a bekövetkezett lovassági roham után a július 31-én Segesvár mellett vívott ütközetben Héjjasfalva felé menekültek, kozákrajok keltek át Fehéregyházán és Fehéregyháza fölött a Küküllőn és ily módon elvágták nagyon sok menekülőnek az útját, akiket mindjárt le is kaszaboltak.*

Én az országu-ton lovagolva, a kozákok után siettem, amikor közvetlenül a szökő-kútnál, Fehéregyháza és Héjjasfalva között, egy leszúrt felkelőtiszt mellett, aki már a nadrágjáig le volt vetkőzve, több, vérrel bemocskolt iratot láttam heverni, amiket valószínűleg a kozákok találtak a tiszt kirablása közben s megint eldobálták, minthogy rájuk nézve nem volt értékük. Én mégis azt hittem, hogy meg kell nézmem az iratot. A mellém beosztott egyik kozákkal fölszedtem az iratot s nagyon megörültem, hogy egy akkor nagyon fontos okmány került a kezembe, mert az egyik irat Kemény Farkas jelentése volt Bemhez, Kolozsvárról kelteve, amelyben Kemény defenzív intézkedésekről és saját csapatainak állapotáról nyilatkozik s egyben megígéri, hogy augusztus 1-én vagy 2-án a mellékelt hadiparancsban megjelölt csapattal Marosvásárhelyre fog érkezni. A holttesttől néhány lépésnyire körülbelül 100 drb magyar dekoráció is feküdt zsineggel összefűzve. Valószínűleg ezt is a halottaknál találták a kozákok, s a nagy sietségben megint elhullajtották.

A lelet, amelyből azt kellett következtetnem, hogy a halott tisztnek Bem mellett volt állása, arra bírt, hogy közelebből szemügyre vegyem a halottat, vajon nem ismerem-e rá benne egy régebbi ismerősömrre. De a halott előttem teljesen ismeretlen volt, sovány, kicsi, száraz arcú, nagyon határozott kifejezéssel és nagy fekete körszakállal. Nadrágja fekete pantalló volt.

Később tudakozódtam több fölkelő tiszttől, ezeknek az adatoknak a közlése mellett ez után a személyiség után, és a legtöbb közülük úgy vélte, hogy a halott bizonyosan Petőfi volt, akit az ütközetben még láttak Bem oldalán, de akit az ütközet után senki többé nem látott.

Ez minden, amit erről a dologról módomban van elmondani.

Lugos, 1854.

január 12-én.

Heydte ezredes.

Már első olvasásra teljesen bizonyos, hogy a Heydte ezredes által említett halott nem lehetett Petőfi Sándor. Először is nem volt körszakálla! Továbbá, nem lehetett rajta fekete pantalló, mert több tanú visszaemlékezése szerint is azon a napon fehér vitorlavászonból készült öltönyt viselt. Nem készült még el ugyanis tiszti uniformisa, amit Marosvásárhelyen rendelt meg elkészíteni. Végül teljességgel hibás következtetés volt Heydte részéről, de a magyar „követői” részéről is az, hogy Petőfi a csata napján Bem közelében volt, illetve a tábornok mellett végzett szolgálatot. Az osztrák tisztnek még megbocsájtjuk a tájékozatlanságát, de aki Bem és Petőfi akkori viszonyát egy kicsit is ismeri, az tudhatja, hogy Bem mindenképpen távol akarta tartani a költőt a csata veszélyes helyeitől, miképpen feladatot sem adott neki, de fontos iratokat sem bízott rá.

Bizottságunk tagja, Sántha Attila a Magyarok X. Világkongresszusán, 2021 augusztusában megtartott előadásában számolt be arról, hogy helyszíni szemlével is alátámasztott kutatással rekonstruálta a fehéregyházi csatát. Szerinte a Heydte által látott „holttest” Lőrincz József, Bem titkára volt, aki az érdemrendeket tartotta rendben, ezért voltak mellette szétszórt papírok és kitüntetések. Lőrincz József megmenekült, s augusztus 18-án Marosvásárhelyen átvette a Petőfinek szánt egyenruhát, ami – egy róla készült korabeli rajz tanúsága szerint – lötyögött rajta, mivel egy vékony, alacsony személy volt. Heydte leírása tökéletesen illett rá. Az előadó szerint az oroszok románokat is vittek Szibériába. Előadását ezzel zárta: semmi esetre sem lehet kijelenteni, hogy Petőfi Sándor meghalt Segesvárnál és hogy az oroszok nem vittek magukkal hadifoglyokat.

13. tétel:

Barátosi Lénárt Lajos

Megszereztük Barátosi Lénárt Lajos naplóját, és miután a debreceni Déri Múzeum azt álláspontunk szerint jogsértően titkosította, kiadtuk a 25. Magyarságtudományi Füzetben, ekként közkinccsé téve a kiemelkedő jelentőségű forrásanyagot.

Barátosi Lénárt Lajost gyerekkorában mélyen meghatotta, hogy szeretett nagyapját, a magyarorosz *Huziuk Fedort*, aki részt

vett a fehéregyházi csatában, tízéves Kufstein-i raboskodásra ítélték nehéz vasban pusztán azért, mert a világosi fegyverletétel után az aradi várban szabadon mozgó honvédtársainak egy kocsmái beszélgetés során azt mondta, hogy „*Petőfi őrnagy úr nem halt meg, elvitték a muszkák*”. Aznap éjjel az aradi várban őrködő osztrák fegyveres pribékek rátörték az ajtót, és irány Kufstein, ahol tíz évig vasba verve raboskodott. Unokája elhatározta, hogy a történet végére jár. Ezért 17 évesen csatlakozott egy Szibériába tartó svájci expedícióhoz, és 1911-ben eljutott Barguzinba, ahol az Európából odalátogató első magyarként megtalálta az *Alexander Sztjepanovics Petrovics – vengerszkij maior i poet* feliratú keresztrel jelölt sírt, azaz *Petőfi Sándor* sírját, akinek nevét pontosan úgy írták fel, ahogyan azt 1823. január elsején a kiskőrösi anyakönyvbe bejegyezték. A Barguzinban élő *Varga* családtól elhozta *Petőfi Sándor* 180 saját kezével írott magyar nyelvű versét, amelyet leadott a Honvédelmi Minisztériumban. Megtudta, hogy három ott raboskodó székely honvéd megpróbálta kiásni *Petőfi Sándor* hamvait, azzal a szándékkal, hogy remélt szabadulásukkor hazavihessék. Ám a kísérletre fény derült, és mindhármójukat azonnal kivégezték.

Barátosi Lénárt

Lajos sem kerülhette el

azoknak a sorsát, akik merészeltek *Petőfi Sándor* szibériai elhurcoltatásáról hírt hozni: lejáratták, hitelét rontották, bolondnak mondták. Haláláig tanítóként ténykedett Hajdú-Bihar megyei falujában, Komádiban.

(*Eddig a Fuksz Sándor és Patrubby Miklós* könyvének kéziratából vett idézetek.)

Tegyük fel rögtön a kérdést: Vajon mennyi lehet annak a valószínűsége, hogy Szibériában találnak egy sírt, amelynek keresztjén éppen a mi *Petőfi Sándorunk* anyakönyvi nevének orosz nyelvű megfelelője szerepel, az illető elismerten magyar és közismerten költő, ráadásul egy ott (Barguzinban) élő magyar család őrzi 180, saját kezével írt, magyar nyelvű versét?

S ha már a valószínűséget boncolgatjuk. A Patrubby Miklós elnökölte Magyarok Világszövetsége három értekezletet is szentelt a *Petőfi-témának*. Az első (2013-ban) kidolgozta és elfogadta a *Megvannak Petőfi Sándor hamvai! – Bizonyítás tizenkét pontban* című dokumentumot, amely kimondja, hogy a Barguzinban „*feltárt csontvázon fellelhetők voltak mindazon sajátosságok, amelyek Petőfi Sándor közismert embertani jegyei voltak – baloldali kiugró szemfog, enyhén bicegő járást okozó sérülés (csontelhajlás), stb. A kriminalisztikában öt jellegzetes embertani jegy egyezése alapján kétséget kizáróan bizonyítottnak tekintik az azonosságot. Petőfi Sándornak és a Barguzinban megtalált Alexander Sztjepanovics Petrovicsnak huszonegy jellegzetes embertani jegye egyezik.*” A huszonegy embertani jegy egyezése alapján, és további egyező részletek – a halál időpontja, az elhunyt életkora, európai volta, nevének a születésekor anyakönyvezett névvel való egyezése, stb. alapján a készülöben lévő könyv szerzői teljesen helyénvalóan szögezték le: „*annak valószínűsége, hogy a MEGAMORV Expedíció által 1989. július 17-én feltárt hamvak ne Petőfi Sándoré lettek volna, kisebb, mint egy a háromszáz milliárdhoz – ami több mint ahány ember az utolsó jégkorszak óta összességében a Föld bolygón élt – vagyis gyakorlatilag nulla*”.

Mindezek után teljesen szükségtelennek ítélek akárcsak egyetlen további érvet vagy tételt felsorakoztatni (a bőséges 33-ból) annak bizonygatására, hogy márpedig igenis, a mi *Petőfinknek* lelték meg számtalan múltbéli életjelét és az ő eltemetett hamvait tárták fel Szibériában. Csakugyan boncolgatni érdemes kérdés csupán egyetlen egy maradt:

VAJON MI ÁLLJA ÚTJÁT ILY MAKACSUL AZ IGAZSÁGNAK?

Igaz, ez az egyetlen kérdés annál összetettebb és annál fogósabb.

Mélyállami mesterkedések

Mire véljük például, hogy az oroszok kivégezték a három székely honvédot, csak mert megpróbálták kiásni és elhozni *Petőfi* hamvait?

Itt még gondolhatunk arra, hogy minden fogollyal szemben a legkisebb engedetlenségénél is a lehető legszigorúbban jártak el, így törekedve a lehető legnagyobb fegyelemre. De gondolhatunk arra is, hogy mind az orosz, mind pedig az osztrák hatalom úgy látta

jónak, ha egy ilyen forradalmi hevületű fiatalembert, mint amilyenek a magyarok Petőfije bizonyult, a lehető legszigorúbban kiiktat a társadalom vérkeringéséből. Akár hamvainak hazacsempészését, akár élve maradásának kocsmái hírverését (híresztelését) tekinthették úgy, hogy szelleme efféle feltámasztása alkalmas a magyar nép lázítására, a hazafias érzületek szítására, s ez már legendó oknak számíthatott akár a három halálos ítéletre, akár a Kufstein-i tüzérvnyi börtönbüntetésre.

No de mi lehet a lényegi azonosság a Kádár-féle kommunista rendszer és az Orbán-féle demokrácia között, amelyek „magyar” létükre egyaránt titkosszolgálati módszereket és eszközöket vetettek be az igazság kiderülése ellenében?

Mert azt, hogy valóban így történt, szintén számos tény, adat, hiteles vallomás igazolja. Az alább említendőek mindegyikét ugyancsak a szóban forgó kéziratból szemezgettem, ilyekezvén itt minél rövidebbre fogni őket.

1960-as évek vége, '70-es évek eleje: Dr. Matolcsi János a moszkvai magyar nagykövetségről diplomáciai futárpostával értesítette az MTA-t, hogy megtalálta Petőfi Sándor nyomait Barguzinban, és ott született fiának anyakönyvi kivonatát is

Borsche Antónia a hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején a moszkvai magyar nagykövetségen dolgozott. Elmondta, hogy saját kezűleg gépelte, majd postázta diplomáciai futárpostával a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) címére Dr. Matolcsi János jelentéseit. Ezekben a professzor arról számolt be, két évtizeddel a Morvai-expedíció előtt, hogy megtalálta Petőfi Sándor nyomait Barguzinban, és ott született fiának anyakönyvi kivonatát is. Dr. Matolcsi János 1956-ban mezőgazdasági miniszterként tagja volt a második Nagy Imre kormánynak. Megúsza a szabadságharc leverését, és tudományos kutató, majd a Mezőgazdasági Múzeum igazgatója lett. *Borsche Antónia* meggyőződéssel állítja, hogy az általa gépelt Matolcsi-jelentések adatai teljes körűen megegyeznek azokkal, amelyek két évtizeddel később a Morvai-expedíció következtében váltak ismertté. *Borsche Antónia* vallomását a *Matolcsi*-levelekről mindenben igazolja férjeura, *Borsche Károly ezredes*, aki a kilencvenes években ment nyugdíjba, a Honvédelmi és a Külügyminisztérium kettős alárendeltségében működő *Haderőcsökkentési Információs és Ellenőrző Központ* helyettes parancsnokaként.

1987: Pagirja és Tyivanyenko Budapesten

Alekszej Vasziljevics Tyivanyenko professzor 2014-ben elmondta, Vaszilij Vasziljevics Pagirja társaságában 1987-ben már járt Budapesten, és megpróbált magyar társakat keresni a szibériai Petőfi-kutatáshoz. A Petőfi Irodalmi Múzeumban az MTA legjelesebb Petőfi-kutatóival tárgyaltak, Dr. Kiss Józseffel és Fekete Sándorral, aki mellesleg az Új Tükör főszerkesztője volt. Amikor átadták a Petőfi Sándor szibériai életét bizonyító iratcsomagot, Dr. Kiss József azokat olvasatlanul félretolta, legendáknak nevezte és kijelentette, hogy nekik már vannak ilyen dokumentumaik. Ezek a dokumentumok nem bizonyítják, hogy Petőfi Sándor Szibériába került volna, ami különben is abszurd feltételezés. Ezzel Dr. Kiss József és következőképp az MTA is, a maga részéről lezártak tekintette az ügyet. Tyivanyenko és Pagirja döbbenet hallgatta az MTA kirendelt szakértőinek közömbös, elutasító érvelését, és hitetlenkedve kérdezték egymástól: A magyaroknak nem kell az ő Puskinjuk?! Ha a magyaroknak nem kell Petőfi Sándor, akkor a burjátoknak kell. Majd feltárja a sírt a Burját Tudományos Akadémia! – summázta eredménytelen budapesti útjukat Alekszej Tyivanyenko.

1990 január: Az MTA levele a szovjet elvtársaknak

A Bélyben 2019-ben megtartott, harmadik *Petőfi Sándor*-értekezleten *Karáth Imre* filmes feltárt egy három évtizedig elhallgatott titkot. „1990 januárjában Moszkvában találkozott a szovjet és a Magyar

Tudományos Akadémia vizsgálóbizottsága, hogy megvizsgálja a Barguzinban feltárt és négy antropológus által egyértelműen Petőfi Sándorénak ítélt csontokat. Közöttük volt Dr. Farkas Gyula is, aki a repülőgépen Karáth Imre mellett ült, és megmutatta neki azt az MTA által fogalmazott levelet, amelyben felhívják a szovjet elvtársak figyelmét arra, hogy a magyar fél érdeke azt kívánja, hogy a csontok minősüljenek nőinek.”

2000: Kiderül, hogy a csontváz nőinek való minősítését a moszkvai magyar nagykövetség rendelte el

Karáth Imre, a barguzini expedíció

filmese résztvevője 2000-ben visszatért Szibériába, és riportot készített többek között A. A. Petrunyinnal, aki 1989-ben a burját kormány kulturális miniszterhelyettese volt. Petrunyin kamerába mondta neki, hogy a csontváz nőinek való minősítését a moszkvai magyar nagykövetség rendelte el. A vizsgálódás 2. napján még azt mondta a szovjet Alekszejev akadémikus a burját kormány megbízottjának (Petrunyin), hogy a csontok férfi maradványai, és valószínűleg Petőfiről van szó. Délután a szovjet és magyar bizottság vezetőjét behívták a magyar nagykövetségre, ahonnan kb. két óra tárgyalás után azzal tértek vissza, hogy női csontvázról van szó.

2001: Az MTA elnöke elfekteti azt a levelet, amelyet tudós szerzője az 1849-es szibériai deportálásokról írt, s amelyet csak a halála után engedett nyilvánosságra hozni

Dr. Józsa Antal hadtörténész,

címzetes egyetemi tanárnak a Dr. Glatz Ferenchez, az MTA elnökéhez írt levele megkerülhetetlen információt tartalmaz Petőfi Sándor sorsa és az 1849-es szibériai deportálásokról. Az MTA elnöke elfektette a levelet, s néhai Dr. Józsa Antal is csak azzal a meghagyással adta át [a másolatát], hogy az csak halála után hozható nyilvánosságra.

2002: A perdöntő levél helyett egy ellenglossza közlése a Magyar Nemzetben

Kiss Pál Németországból hazatelepült

'56-os emigráns repülőgép- és hajótervező mérnök két évtizeddel ezelőtt perdöntő levelet írt a Magyar Nemzetnek, amit a lap sohasem közölt. Édesapjának, id. Kiss Pálnak a szibériai hadifogsága idején szerzett ismeretei szerint olyan jeles emberek, mint Foyta Tibor hadnagy, az Országgyűlés későbbi elnökének, Almásy Lászlónak a veje, Endresz György főhadnagy, a Justice for Hungary óceánrepülés későbbi pilótája, és Prónay György százados találkoztak az első világháború utáni szibériai hadifogságuk idején 1849-ben elhurcolt és ekkor még élő honvédekkel. Közöttük három olyannal – Csapó Mihály, Kirner Ferenc és Minarovics Vendel, aki a Nemzetközi Vöröskereszt segítségével 1920-ban, első világháborús hadifoglyokkal együtt haza is tért Magyarországra –, akik Szibériában találkoztak és kezét is fogták az ott raboskodó Petőfi Sándorral... Kiss Pál eredménytelen próbálkozása után tizenhat évvel Fuksz Sándor ismét elküldte a nyilvánosságra hozott Kiss Pál-levelet a Magyar Nemzetnek. A lap ezúttal sem közölte. Lehozott viszont egy glosszát egy Sennyey-utód tollából, amelyben tagadta Petőfi Szibériába történt elhurcolásának tényét.

2013: Kiderül, hogy Morvai Ferenc barguzini főregésze titkon az MTA-nak dolgozott

Az első Petőfi-értekezleten Dr. Szabó

Géza, Morvai Ferenc barguzini főregésze

bevallotta, hogy titkon az MTA-nak dolgozott. A barguzini expedíció több tagja arra gyanakszik, hogy feltáráskor a koponya alatt talált, majd onnan eltűnt haj az akadémia birtokába került. Feltételezik, hogy összehasonlították a *Szendrey Júlia* hagyatékában megmaradt *Petőfi-hajtincsel*, és már 1989-ben pontosan tudták, hogy „a barguzini 7-es sírból igenis *Petőfi Sándor* földi maradványai kerültek elő”.

2015 – 1960-as évekbeli előzménnyel: Grafológusok bántalmazása, megfenyegetése

Az MTA mikrofilm-tárából előkerült

kézírási versről egymástól független grafológusok véleményét kértük ki.

Tekintettel a „sajátságos” magyarországi viszonyokra, előbb a csehországi

Eliška Halászová véleményét kértük, aki írásba adta, hogy a kézírás teljesen

megfelel Petőfi Sándor lelki alkatának. Ezt követően kereste meg ugyancsak

Fuksz Sándor Dr. Léopold Józsefnét, Magyarország első számú grafológusát. A

szakértő rápillantott a kézírásos versre, és azonnal válaszolt: a kézírás

minden kétséget kizáróan Petőfi Sándoré. Egyben felidézte azt is, hogy e

kérdéssel korábban megkeresték az ő mentorát. Előtte tették egy egész paksaméta

kézrel írott verset, ugyancsak Szibériában keltezve. Ő alaposan megvizsgálta,

és arra az egyértelmű következtetésre jutott, hogy az összes vers Petőfi Sándor

saját kezével íródott. Mentorát szakértői véleményéért akkor súlyos atrocitás

érte. Történt ez a hatvanas években. De most más időket élünk – mondta Dr.

Léopold Józsefné, és határozottan megígérte, hogy eljön a második *Petőfi Sándor hamvainak elhozása végett* értekezletre, és

mindezt tagoltan kifejti. Az értekezlet előestéjén becsúszttak egy kézzel

írott levelet lakásának küszöbe alatt. Olyan súlyos fenyegetés érte, hogy

másnap mégsem jelent meg az értekezleten, jobbnak látta eltekinteni a

közléstől.

2015: Pályavesztéssel megfenyegetett fiatal fogorvos

A Kardos Lajos engedélyével

készítettett hajszálpontos barguzini koponyamásolat további kutatásainkat

nagymértékben segítette. Megvizsgálta azt *Dr. K. Sz.* fiatal fogorvos is, aki következtetéseit a második *Petőfi Sándor*

hamvainak elhozása végett értekezleten

ismertette. Végző következtetése így hangzott: „*Fogászati vizsgálódás alapján megalapozottan állítható, hogy*

Barguzinban Petőfi Sándor hamvai kerültek elő.” Miután az értekezletről korábban

kellott távoznia, elmaradt dolgozata írásos változatának bekérése. Ezt követően

Fuksz Sándor hiába próbálta őt telefonon elérni, hívásait nem fogadták, mígnem

egy alkalommal egy idegen készüléssel próbált szerencsét. És láss csodát, a

túloldalon a fiatal fogorvos jelentkezett. Kissé zavartan, de arra kérte *FS*-t, hogy soha ne

keresse a jövőben, és dolgozatát se kérje. Az történt ugyanis, hogy súlyosan

megfenyegettek, és kilátásába helyezték, hogy fogorvosi pályája idejekorán

véget ér, ha nem hagy fel a Petőfi-kutatással...

Rendszerek jönnek-mennek, a mélyállam marad

Ahhoz, hogy fogalmat nyerhessünk arról, kik számára és miért lehet

veszedelmes a Petőfivel kapcsolatos igazságok kiderülése, megkerülhetetlen,

hogy legalább futólag szemügyre ne vegyük azokat az erőket, amelyek

diktatúrában és demokráciában jóformán ugyanolyan hatékonysággal képesek

érvényre juttatni a maguk titkos célját s akaratát.

„*De most más*

időket élünk”, mondta Dr. Léopold

Józsefné grafológus, s be kell látnunk, hogy valóban nem lenne helyénvaló a két

korszak önkényeskedései közé egyenlőségjelet tenni. Ugyanis nem méltatni és nem

óvni, ami számunkra csakugyan kedvezőbb, a „még mindig jobb” teljes

tönkremenésével, elvesztésével járhat.

Ám mostani világunk riasztó fejleményeinek ismeretében még inkább

igaznak tűnik: nem észrevenni a meghökkentő módon mégis létező azonosságokat,

még nagyobb létveszedelmekkel járhat.

Egyáltalán nem tűnik túlzásnak például Cristian Terheş EP-képviselőnek az Európai Parlament plenáris ülésén elhangzott ama

kijelentése, amely szerint „*Ursula von der Leyen jelenleg a legnagyobb fenyegetés az emberi jogokra az EU-ban, ezért azonnal és feltétel nélkül le kell mondania*”.

Az ugyancsak napvilágra került és cáfolhatatlan tények birtokában szó szerint egyet kell értenünk a román EP-képviselőnek ezzel a megalapozott indoklásával: „*A COVID-19 válság idején történtek bebizonyították, hogy az Európai Bizottság Ursula von der Leyen vezetésével a 'jogállamiságot' jelmondatként használta az emberi jogok súlyos megsértésének érvényesítésére, Nyugat-Európában a világháború óta sosem nem látott módon.*”

Témánk szempontjából a román EU-képviselőnek különösen az az észrevétele figyelemre méltó, hogy az európai demokrácia megvédésére elvileg leginkább hivatott politikai főszervezetnek, az Európai Bizottságnak a vezetője és hivatala éppen a demokrácia kereteit, kellékeit és jelmondatait használja fel az európai polgárokkal szembeni önkényeskedésre, az emberi jogok felszámolására, azaz a mélyállami, háttérhatalmi célok és akaratok keresztülverésére.

Az álságos módszer mindig ugyanaz, legyen szó akár mesterséges *klímavészhelyzetről*, akár mesterséges *járványvészhelyzetről*, akár – mint legújabban – módszeresen szított háború ürügyén „előállított”, mesterséges *háborús vészhelyzetről*. A lényeg: alapos félelemkeltéssel és megtévesztéssel rendre rábírná a tömegeket arra, hogy a maguk érdekei ellenében és a háttérhatalmi, mélyállami erők hasznára cselekedjenek.

Hol rejtőzködik a háttérhatalom?

Röviden szólva: mindenütt, ahol a közélet jelentős befolyásolásra alkalmas erő halmozódik fel, méghozzá a nyilvánosság elől eltitkolt céllal és módon.

A Magyar Tudományos Akadémiánál például jelentős befolyásolásra alkalmas szellemi erő halmozódott fel, szerteágazó kapcsolati hálóval. Ettől azonban önmagában nem tekinthető valamiféle háttérhatalomnak. Háttérhatalommá és a szélesebb körű háttérhatalom részesévé akkor és azáltal válik, amikor már *nem* a rá vonatkozó, jogszabályokban meghatározott céloknak és feladatoknak megfelelően, a nyilvánosság által áttekinthető és ellenőrizhető módon tevékenykedik, vagyis már nem a tudományos igazságot és nem is a közérdeket szolgálja, hanem különféle rejtett, titkos hatalmi szempontok érvényesítésének igyekszik eleget tenni.

Márpedig ezek a rejtett hatalmi célok és szempontok messze túlmutathatnak az MTA jogszabályban rögzített, nyilvános szervezeti és működési keretein, ennél fogva az érvényre juttatásukhoz már informális, rejtett kapcsolatokra van szükség más, külsődleges erőtényezőkkel. S pontosan ezt látjuk a Petőfi-ügy fejleményeiben.

De ezen túlmenően még azt is, hogy a rejtett célok és titkos összefonódások nem változtak meg attól, hogy a kommunista önkényuralmi rendszer időközben liberális demokráciára váltott, vagyis egy olyan politikai rendszerre, amely elvileg szöges ellentéte a megelőzőnek. Ebből következően léteznie kell egy olyan háttérhatalmi tényezőnek, amely mindkét rendszerben képes otthonosan érezni magát, képes a maga rejtett céljait s akaratát érvényre juttatni.

Se szeri, se száma azoknak a hiteles forrásoknak, amelyek e hálózatba szövődött (rendeződött) világerőnek a létezését bizonyítják. No meg azt is, hogy céljai érdekében semmitől sem riad vissza. Hogy korábbi évszázadokra visszanyúló eseményeket most ne említsek (beleértve pl. Trianont), ez a háttérhatalmi, mélyállami erő a Kennedy-gyilkosságtól kezdve, 9/11-en át, a mesterségesen keltett klíma-, kovid- és háborús hisztériáig, vészhelyzetekig és népi társadalmi mozgásokig, bármiféle aljasság előidézésére és elkövetésére képes, világszinten és helyi szinten egyaránt. Ahhoz azonban, hogy sötét terveit véghez vihesse, elengedhetetlenül szüksége van a közvélemény célirányos megdolgozására, befolyásolására. Csak olyan igazságok nyerhetnek szélesebb körben teret, amelyek nem gyengítik az ő befolyását, és nem erősítik a vele szemben álló erőkét. Amikor ez az igyekezete olyan szervezetszerű és befolyásolási fokra jut, hogy titkos ügyködése már az egész világ vagy egy-egy ország és nemzet sorsára lényegesen kihat, s ennél fogva igazi vetélytársává válik a törvényesen kormányzó erőknek, akkor már a szóban forgó világhatalmi tényezőt és helyi kapcsolódásait együttvéve nem csupán egyfajta *szabadkőműves hálózat*nak vagy *háttérhatalom*nak tekinthetjük és nevezhetjük, hanem helyénvaló a *mélyállam* vagy a *világkormány* kifejezés is.

Ha azt nézzük, hogy az Európai Unióban akár a klímaügyben, akár a kovidügyben, akár az orosz-ukrán háború ügyében sorozatban születtek és születnek olyan döntések, amelyek véletlenül sem az európai polgárok javát, ellenben különféle világalpolgári erők hasznát szolgálják, akkor bátran kijelenthetjük, hogy az EU legfőbb döntéshozói és hivatalnokai már teljesen be vannak épülve – be vannak csatornázva – egy globális mélyállamba.

Ám ha azt tekintjük, hogy az EU vezetőivel s Brüsszellel mint háttérhatalmi központtal szemben a magyar törvényes kormány – és különösen a feje – milyen szívós és látványos küzdelmet folytat a magyar érdekek érvényesítéséért, ebből egyenesen az a következtetés kínálkozik, hogy Magyarország még nincs teljesen elveszve: viszonylag jól áll a háttérhatalmi erőktől való függetlenség dolgában, a mélyállam itt még nem kaparintotta meg a főhatalmat (miként tette már Brüsszelben). Vagyis Magyarország mostani kormánya vagy kormányfője akár azt is megtehetné, hogy véget vet azoknak a háttérhatalmi mesterkedéseknek, amelyek Petőfi Sándorunk ügyében módszeresen megakadályozzák az álláspontok nyílt ütköztetését, a tudományosan alátámasztott tények s az igazság szélesebb körű napvilágra kerülését. Mielőtt azonban választ keresnénk arra, hogy akkor ez a „végetetés” vajon miért nem történik meg, feleletet kell kapnunk egy másik lényegbe vágó kérdésre.

Hogyan lehet ma hatalmi kérdés egy 200 éve született költő sorsa?

Minden gyökeres, mondhatni forradalmi rendszerváltás bizonyos szempontból csalóka dolog. Azt feltételezzük ugyanis, hogy pl. egy zsarnoki rendszer eleve az alávalóságot, a másokkal szembeni önkényeskedést hozza ki az emberekből, egy tisztességes, demokratikus rendszer ellenben megengedi, hogy a többség is hozzá méltóan viselkedjék. Nos, kétségkívül van ennek a feltételezésnek némi valóságalapja. Ám az 1989-90-ben beindult rendszerváltásunkat, a kommunizmusról a demokráciára való áttérésünket mégis sokan nevezik inkább *módszerváltásnak*, arra való hivatkozással, hogy a korábbi hatalom irányítóinak és kiszolgálóinak zöme továbbra is hatalmi pozícióban maradt, s továbbra sem a közérdek szolgálatát tartotta szem előtt, hanem a személyes szempontjainak érvényesítését. Akár a választások során megmutatkozó állampolgári – politikai – akaratok ellenében is. S ez igaznak bizonyult a társadalom s a közélet minden lehetséges területén. A média világában jártasabb újságíróként jómagam ezért írhattam 2001-ben – bő évtizeddel rendszerváltásunk kezdete után! – könyvet ezzel a főcímmel: *Elsőkiből lesznek az elsők*; s ezzel az alcímmel: *A magyar média metamorfózisa*. S hiába nyeri az országos választásokat 2010 óta sorozatban – ráadásul kétharmados fölényrel – egy olyan pártszövetség, amely hangsúlyozottan a magyar és nemzeti érdekeket törekszik érvényre juttatni, az ország- és nemzetellenes háttérerők a rendszerváltás óta eltelt több mint három évtized után is képesek a közéletünket a maguk szája íze szerint befolyásolni, alakítani.

Ennek mélységére és mértékére világosan és meggyőzően mutat rá a 2006 őszi rendőrterror minden előzménye és fejleménye, beleértve a Budaházy-ügyet is. Az őszi beszéddel, a benne beismert csalásokkal és törvényteleniségekkel, az ezek ellen tiltakozók közleménye közszolgálati beolvasásának megtagadásával, az október 23-i békés ünneplők rendfenntartói megrohmozásával, fegyveres letámadásával, levadászásával és vérlázító bántalmazásával, végül pedig az ügyészségi, bírósági, rendőrségi hamis, koholt – jogtalan és önkényes – eljárásokkal oly mértékig felfüggesztődött a demokratikus rend, oly mértékig érvényesülhetett a balliberális szellemiségű, nemzet- és országellenes önkényeskedés, hogy az ellene való bármiféle fellépést egyértelműen a demokratikus rend védelmének és elismerésére méltó hazafias tetteknek kell tekintenünk. Ehhez képest az akkori történésekért egyértelműen legfőbb felelős politikai, a rendőrterror és a megtorlást levezénylő vagy szorgalmazó miniszterelnök semmiféle büntetőjogi elmarasztalásban nem részesült, ellenben a demokratikus rend és a haza védelmére szervezkedő „Magyarok Nyilai” (Budaházy és társai) mind a mai napig a rendőri, ügyészi és bírói elfogultságok, jogtalanságok és önkényeskedések olyan áldozatai, akiket lényegében a 2006 őszi, állami terrorizmus tevőleges levezénylői és szellemi támogatói igekeznek (és igekeznek) a terrorizmus vádjával összesen száznál több évnyi időre rács mögé juttatni.

Minderre a látszólagos politikai logikátlanságra és teljes képtelenségre jó magyarázattal szolgál az a [fideszes politikusi megnyilatkozás](#), amely szerint Amerikából szóltak ide, hogy 2006 őszéért Gyurcsánynak a haja szála sem görbülhet; másfelől meg az a rendőrnemzeti megnyilvánulás, amely arra biztatta a Budaházy-ügy különféle rendű vádlottjait, hogy bátran valljanak Budaházy Györgyre, mert valójában őt akarják megfogni és őt nem akarják semmiképp kiengedni.

A legmagasabb szinttől a legalacsonyabb szintig tehát ott tanyáznak a háttérhatalmi szövődék különböző elemei – informális

emberi tényezői – akik készek arra, hogy a maguk helyén, a maguk helyi vagy globális hatalmával, a maguk rejtett szándékával kisiklassák a hazafiúi, nemzeti törekvéseket, az állampolgárokat s a közérdeket szolgálni igyekvő erőfeszítéseket és törvényeket. Teljesen függetlenül attól, hogy az „odaszólás” idején hol milyen politikai rendszer működik éppen. A mi '56-unk idején például a kapitalista New Yorkból szóltak oda a kommunista „Moszkvába”, pontosabban Hruscsovnak, a párt első titkárának, hogy az új magyar kormányban Apró Antalról se feledkezzenek meg, ő is kapjon pozíciót (tudhatjuk meg Vajda Miklósnak a Szilaj Csikón megjelent írásából: *Mi történt Moszkvában 1956. november 2-4. között? New Yorkból szóltak Apró Antalért...*). S ő aztán – a békés tüntetőkre általa leveleznyelt sortűzekkel – szépen be is teljesítette háttérhatalmi gazdáinak titkos óhaját.

Nos, ha egy tekintélyes birodalom kommunista pártjának első titkára a New York-i háttérhatalom első szavára – óhajára – ily módon, készségesen ugrott, csodálkozhatunk-e azon, hogy minden érvényesülni igyekvő törvényes hatalom számol a háttérerők befolyásoló képességével és törekvésével, s amennyire csak lehet, igyekszik elkerülni a vele való haszontalan vagy terméketlen ütközéseket. Az Orbáni – amúgy páratlan hatékonysággal működő – reálpolitika legkirívóbb sajátossága, hogy erőteljes hazafias, nemzeti szölamai és cselekedetei ellenére is igyekszik megnyerni magának a hazafiasnak és nemzetinek éppenséggel nem nevezhető hatalmi tényezőket, s velük szemben legfeljebb csak olyan ügyekben áll a sarkára, csak akkor feszül szembe a háttérhatalmi, mélyállami igyekezetekkel, amikor a beavatkozása elmaradása már a saját állama és hatalmi rendszere működőképességét veszélyeztetné. Akkor viszont mélyen eltökélten és mindenre elszántan.

De vajon ilyen nagy horderejű, sarkalatos ügy-e Petőfi életének több mint másfél évszázaddal ezelőtti végződése? Tény, hogy jelenleg csak nagyon keveseket foglalkoztat. Ám ha csakugyan ennyire mellékes és jelentéktelen, akkor mivel magyarázható, hogy háttérhatalmi erők rendre ekkora figyelmet szentelnek neki, s még titkos akcióktól, életveszélyes fenyegetőzésektől sem riadnak vissza.

S valóban, ha nagyon belegondolunk: ugyan bizony milyen különösebb megrázkódtatás vagy átrendeződés történhetne a magyar társadalomban csupán attól, hogy az MTA s a hivatalos történetírás egyszeriben megváltoztatná eddigi álláspontját? S kijelentené, hogy márpedig a mi nagy, nemzeti költőnk – más szabadságharcosainkkal egyetemben – csakugyan elhurcolták a muszkák, s meg sem álltak vele Szibériáig. Ott élte le, szegény, rövidke élete maradék hét évét, helybéli feleséggel, s immáron orosz nyelvű verseket alkotva. Felbolydulhatna, kifordulhatna önmagából pusztán ettől, ennyitől egy egész társadalom? Az egész magyar nemzet? Hirtelenjében mindenki nagyobb hazafivá, netán mélyen elkötelezett, szélsőséges nemzeti radikálissá válhatna tőle? Szóban forgó könyvünk szerzői, s általában a Magyarok Világszövetsége is netán ezért támogatja annyira az igazság kiderülését és kimondását? Egy orosz önazonosságra váltott Petőfi vajon jobb alany lehetne a nemzeti érzelmek táplálásához, erősítéséhez, vagy akár a felkorbácsolásához, mint az, aki a magyar szabadságért vívott harcban, a csatateren veszítette el lánglelkű életét, és az utolsó leheletéig megmaradt igaz magyarnak, a legnagyobb magyar költők egyik legkülönbjének?

Nyilvánvalóan nem!

De akkor az MTA – a szívós, alattomos, ráadásul kockázatos akadályozás helyett – miért nem siet inkább az igazságot kideríteni? Hiszen – mint nemzetellenes szellemi erők gyülekezőhelye – legújabb rendszerváltásunk előtt is, után is oly sok energiát ölt már abba, hogy gyengítse, rombolja magyar öntudatunkat, nemzeti büszkeségünket.

Néhány példa, csak hirtelenjében.

Országok, nemzetek sora nevezi Magyarországot a HUN szót magába foglaló kifejezéssel. Csak a mi tudományos akadémiánk nem mutat semmiféle érdeklődést ennek oka iránt, inkább siet gúnyolódni azokon, akit a hun-magyar rokonságot feszegetik, vagy Attilát és Csaba királyfit mint őseinket emlegetik.

Számtalan régészeti és történelmi bizonyíték erősíti azt a meggyőződést, hogy a magyar nyelv egy olyan ősnyelv, amelyet a Kárpát-medence *magyar* őslakosai is beszéltek. Tehát semmi alapja nincs annak az akadémikus észjárásnak, amely számtalan ősi szavunkat eleve más nyelvekből átvett jövevényszónak tekinti, ahelyett, hogy az innen való elterjedését feltételezné.

Tehát ezúttal más hatalmi reflexek, megfontolások, mélyebb összefüggések után kell néznünk.

Nagyon röviden a hatalom természetéről

Nemcsak a szokásnak van hatalma, hanem a hatalomnak is szokása.

Minden olyan szereplő, aki hatalomban kíván maradni, ügyel arra, hogy a

közéletből minél több olyan területet foglaljon el és őrizzen meg, ahol ő szabja meg, hogy miről mit kell a közvéleménynek tudni, gondolni és mondani.

Ám a lényeg nem a tartalom van, hanem az eljárásrend, amiképp ez a „kovidjárvány” során is megmutatkozott: habár a legtöbb előírásról (a nem oltó „oltószerektől” kezdve a lélegeztetőgépes gyilkolászásig) elég hamar bebizonyosodott, hogy összehasonlíthatatlanul többet ártanak, mint használnak, de ettől még a törvény- és rendeletalkotóktól, a végrehajtókon át, egészen a készsleges áldozatokig mindenki nagy buzgalmat tanúsított a tekintetben, hogy a kételkedőket, az „oltástagadókat” megvesse, megbélyegezze, megbüntesse, meghurcolja, gondosan kirekessze a többségi („normális”) társadalom vérkeringéséből.

Nos, e „világjárvány” ürügyén végrehajtott világuralmi hadművelet során a hatalmi reflexek tekintetében sajnos nem mutatkozott semmi lényeges különbség a rejtett háttérhatalom és a hivatalos, törvényes hatalom viselkedése között. De – miként megtapasztalhattuk – még a hatalmi önkény kárvallottjai (elszenvedői és áldozatai) is képesek voltak rárontani az „oltástagadók”-ra, frissen szerzett fennsőbbégi tudatuk és érzésük birtokában.

Sem általában az emberi egyedekre, sem általában a különféle hatalmi tényezőkre nem jellemző, hogy az igazság tisztázása fontosabb lenne számukra, mint annak kinyilvánítása, hogy nekik van igazuk. A tekintély önértetes megőrzése és a hatalmi gőg kiélvezése számít csak igazán; s ami ezt a felismerést igazán fontossá teszi, az az, hogy ezen a téren mi, emberiség, nemhogy jó irányba haladnánk, hanem éppen ellenkezőleg. Egyre gyomorforogatóbb és tenyérbemászóbb az a szemérmetlen pimaszság, ahogy titkos és törvényes hatalmi tényezők egyaránt fittyet hánynak a nyilvánvaló igazságokra, vállukat vonogatják még a legnyilvánvalóbb lebukásaikra is, és csak arra ügyelnek, hogy globális és helyi hatalmuk birtokában ők mondják ki, mi a helyes, mi a normális, s mindazokat, akik ettől merészelnék eltérni, megbüntethessék, elkaszálhassák.

Olyan világba sodródtunk, amikor a hatalmi gőg az indokoltságával, megalapozottságával éppen fordított arányban növekszik. Nézze csak meg a tisztelt Olvasó akár a nyugati, brüsszeli politikusi kínálatot, akár a hazai szívárványos ellenzék főbb arcait, s rögtön megérti, miről beszélek. Vagy vegye szemügyre a Fővárosi Törvényszék bírójának azt a mérhetetlen önteltségét, amelyet még csak lelezni sem próbált akkor, amikor a terrorizmus koholt vádjával ítélte el 17 magyar hazafit – Budaházy Györgyöt és 16 vádlott-társát –, és összesen 117 évnyi szabadságvesztést szabott ki rájuk. *„Nem reagáltam minden védői megnyilvánulásra, mert minden hülyeségre nem reagálok”* – jelentette ki dr. Ignác György; Budaházyval meg azt közölte, hogy *„semmi lényeglátás nem volt”* a perbeszédeiben, s hogy *„egy szál gépészmérnöki diplomába burkolva”* egyáltalán hogyan merészelt vitába szállni a tudományos fokozatokkal rendelkező igazságügyi szakértőkkel?!

Egy egészséges gondolkodású társadalomnak ilyenkor fel kellene ocsúdnia. Kérdőre kellene vonnia nemcsak Ignác bírót, de az egész bírói kasztot: akár jogilag, akár tudományosan mennyire lehet megalapozott, mennyire lehet vitathatatlan egy olyan igazságszolgáltatás, amely csupán Budaházy György esetében is – az ellene indított eljárásokban – már féltucatnál többször hozott teljesen ellentétes tartalmú ítéleteket, a súlyos büntetésektől a teljes felmentésig?

Vagy kérdőre kellene vonnia az egész tudományos kasztot: mert mennyire tekinthetők megalapozottnak azok a tudományok, amelyekre hivatkozva a hatalom a „világjárvány” kezelését, vagyis az egész kovidos önkényuralmat felépítették? Mindenekelőtt azok az eleve kísérleti szerek, amelyekről minden lehetséges médiacsatornán gátlástalanul azt harsogták, hogy csak közöttük és a halál között lehet választani; hogy *hatékonyan* és *biztonságosan* megállítják a „koronavírus-járványt”, holott utóbb feketén-fehéren bebizonyosodott: az „oltakozásra” így-úgy rákényszerítettek meg is fertőződtek és másokat is megfertőztek, ráadásul sokkal nagyobb eséllyel szenvedtek és szenvednek súlyos – akár halálos – betegségeket, mint azok, akik sikeresen ellenálltak a globális megtévesztésnek és a hatalmas nyomásnak.

De a társadalom egyelőre nem ocsúdik. Mert az emberiség zöme sem a klímahisztinél, sem a kovidhisztinél, sem a háborús hisztinél nem értette és nem érti meg, mi benne a legnagyobb hamiskodás. Nem érti meg, hogy az összes eddigi és leendő színjátékra leginkább azért van szükség, hogy az embereket és a nemzeteket a világuralmisták számára legfontosabb szempont szerint különíthessék el, oszthassák meg, választhassák szét, s követhessék káprázatosan fejlett digitális eszközeik segítségével. Az egyik oldalra kerül reményeik szerint az az engedelmes, jóhiszemű többség, amely elfogadja a hatalmasok által rájuk tukmált normákat s az e normák szerinti életet, és ennél fogva – mintegy jutalomképpen, kinyilvánítottan – a „normálisok” közé tartozhatnak. A másik oldalra pedig azok a kételkedők, hazafiak, ellenállók, szabadságharcosok kerülnek, akiket a megköveteltől, a hivatalostól, a „normálistól” eltérő gondolkodás és törekvés jellemez, e magatartásuk miatt pedig „abnormálisnak”, „antiszociálisnak”, elmebetegnek, garázdának, rendbontónak, terroristának, hasonlónak nyilváníthatnak.

S hogy ez – legalábbis egyelőre – mennyire hatékony és sikeres stratégia, az leginkább azon mérhető le, hogy hiába derül ki idővel az igazság, hiába derül fény a háttérhatalmi és önkényuralmi mesterkedésekre, sőt büntényekre (ld. pl. az Európai Bizottság vezetőjének és a gátlástalan vakcinacsáláson utóbb rajtakapott Pfizernek az egész emberiség egészségét veszélyeztető, korrupciós összejátszását), a jónép mégsem mutat hajlandóságot a megvilágosodásra: nem fordul el tőlük, a lebukott igazi

bűnözőktől, nem lázad fel, nem indít elementáris támadást ellenük, inkább továbbra is az áldozataiktól – az „abnormálisoktól”, a „rendbontóktól”, a „terroristáktól” – tartja minél távolabb magát, csak hogy benne maradhasson a „normálisok” kívánatos kasztjában. Ezzel pedig maga is tevőlegesen hozzájárul éppen azoknak a hazafiaknak, igazság- és szabadságharcosoknak a kirekesztéséhez és ellehetetlenítéséhez, akikben elegendő elszántság lenne arra, hogy akár még a saját, sőt a családjuk életét is kockára tegyék az önkényuralmista hazugságok leleplezéséért, a *tiszta* igazságok beteljesüléséért.

A Petőfi-könyv tiszta igazsága

A *tiszta* igazság különlegessége, hogy nem embertől, hanem Istentől való, hiszen nem valamiféle emberi érdek, haszonlesés, hátsó szándék szüleménye és megnyilvánulása, hanem mindezek felett áll. Az efféle igazságok harcosai akár a saját ÉN-érdekeik ellenében is képesek harcba bocsátkozni, mert az igazság kimondása és éltetése még a saját részigazságaiknál és a saját sorsuknál is fontosabb számukra.

A Petőfi-könyv szerzőinek – Fuksz Sándornak és Patrubány Miklósnak – a magyarság és a nemzet iránti elkötelezettségéhez nem fér kétség. Lehet, hogy a nemzeti egyetértés és összetartás szempontjából logikusabb lenne nem bolygatniuk Petőfi elhurcolását, szibériai életét, orosz nyelvű költővé válását, ám az ilyesféle hasznossági szempontnál, részigazságnál a szerzőknek fontosabb *AZ* igazság – vagyis a „teljes”, „abszolút”, „istenes” igazság – kiderítése és kimondása, már csak az érintett személy nemzeti súlya, nagysága miatt is.

Ettől az eltökéltségüktől még az sem képes eltántorítani őket, hogy a hivatalostól merőben eltérő álláspontjuk hangoztatása következtében mind a háttérhatalom, mind a főhatalom számára elhárítandó, kiiktatandó ellenségévé váltak. Mivel pedig az MTA, a hivatalos történettudomány és a magyar tömegmédiá egyaránt „abnormálisként” kezeli és tálalja őket, ezért munkálkodásuknak hiába nemzeti költőóriásunk életének hiteles megismerhetősége az igazi tétje, „Petőfi népe” sem siet a segítségükre. Inkább igyekszik gondosan távol tartani magát tőlük, nehogy véletlenül maga is az „abnormálisok” közé keveredjék. Ezzel magyarázható, hogy habár a nemzeti költőóriásunk sorsát hitelesen tisztázó s most könyvbe foglalt 33 igazságtétel többsége már évek óta megismerhetővé vált, a magyar szellemi életből s értelmiségi körökből nagyon kevesen hajlandóak a teljes, tiszta igazság kiderítését szorgalmazók mellé állni.

De akkor hogyan tudhat egyáltalán győzedelmeskedni a *tiszta* igazság a hatalomittas hazugságok felett? Mi értelme az igazságharcosok szabadságküzdelseinek? Van-e értelme ilyen könyveket írni, mint amilyenekkel a Magyarok Világszövetség tisztségviselői álltak elő?

A magyar igazság mint sikeres realpolitikai tényező

A internacionalista fogantatású baloldal és az individualista, kozmopolita fogantatású liberálisok nemzetellenes lelki- és politikai szövetsége arra buzdította a magyarságot, hogy vágja sutba minden olyan történelmi, nemzeti igazságát, amely mások számára kellemetlen vagy kényelmetlen lehet. Merjen kicsi lenni, kövesse a „fejlett”, „haladó”, „liberális”, „jogállami”, „demokratikus” nyugati mintát. Folyton-folyvást a támadások, lejáratások és gúnyolódások alanyává tett mindenkit, akiben a számukra kívánatosnál erősebb elkötelezettség mutatkozott az Isten–Haza–Család szentháromsága iránt. Attól sem riadtak vissza, hogy lejáratásuk és politikai megsemmisítésük érdekében olyan kifejezésekkel és vádakkal illessék őket, amelyeket előzetesen éppen e célból, elrettentésül építettek be módszeresen a köztudatba (ld. „magyarkodó”, „nacionalista”, „fasiszta”, „antiszemita”, „haladásellenes”, „mucsai”, „terrorista”, és így tovább).

A Fidesz-KDNP pártszövetség leginkább éppen annak köszönheti sorozatos választási győzelmét és törvényes hatalmát, hogy legfőbb vezetőjének volt elegendő politikai tehetsége (értelme és fogékonysága) annak felismerésére: kellő öntudat és önbecsülés híján a magyarságot nem lehet sem a szükséges mértékben egy irányba terelni, sem a szükséges mértékben mozgósítani, közös erőfeszítésre bírni. Ennek elősegítéséhez, megteremtéséhez az új, keresztény–nemzeti–liberális politikai tömörülésnek mind a

kultúra, mind pedig a média területén fontos hadállásokat kellett elfoglalnia és kiépítenie. Méghozzá avégett, hogy az említett szentháromság szélesebb körben hivatalos megtámogatást, elismerést, létjogosultságot nyerjen, s a tömegekben ott rejlő fogékonyságot, szellemi-érzelmi indítékot törvényesítse, mozgósítsa, erősítse. Ennek nyomán pedig átvehesse az uralmat és irányítást a közélet legalább annyira jelentős része felett, amennyi már elegendő ahhoz, hogy lehetséges választóiban – a kétharmados többséget rendre megteremtőkben – azt a meggyőződést keltse: jó kezekben van a nemzet irányítása.

Azonban a háttérhatalom és a törvényes hatalom nem válik el élesen egymástól. A törvényes hatalomba minden lehetséges szinten és területen személyileg be vannak ékelődve különféle háttérhatalmi kötődésű elemek (ld. MTA). Ezek akár segíthetik, de akár gátolhatják is a törvényes hatalom működését, céljainak megvalósítását.

Mint páratlan tehetségű és képességű reálpolitikust, mostani miniszterelnökünket csak azok a „tisztá” igazságok foglalkoztatják, amelyek oly mértékig kihatással lehetnek az ország működésére, rendjére, sorsára, hogy ez már a hatalmi viszonyokat is befolyásolhatja, beleértve a kormányzási lehetőségeket és körülményeket. Csak ebben az esetben hajlandó a más (akár törvénytelen) hatalmi tényezőkkel való alkudozásnak vagy ütközésnek egyáltalán a mérlegelésével foglalkozni. Ekkor viszont már kész a sarkára is állni, minden befolyását és kivételes tudását latba venni.

Ennek köszönhető, hogy a tömeges, ellenőrizetlen bevándorlás vagy az orosz-ukrán háború dolgában – a meghatározó európai politikusok közül szinte egyedül – a nagyhatalmi hátsó szándékokkal szemben a „tisztá” igazság pártjára állt, s határozottan a magyar, nemzeti érdekek érvényesítésére törekszik.

S ugyancsak ennek köszönhető, hogy a kovidhisztéria dolgában a globális akaratoknak való kezdeti engedelmességet idővel felváltotta a csendes szabotálás, a kovidönként ellen fellépő szabadságharcosok (ld. Orvosok a Tisztánlátásért Mozgalom, Magyarok Világszövetsége, Szilaj Csikó, és idővel seregnyi mások) „tisztá” igazságainak csendes méltányolása. (Ld. Orbán Viktor emlékeztető – mert felettébb váratlan – megjegyzését a harmadik emlékeztető „oltás” kampánya során: *„Kell negyedik? Tizedik is? Úgy nézzünk ki, mint egy ementáli sajt!”*) Meglehet, hogy ő már korábban felismerte a „kovid elleni oltások” haszontalan, sőt káros voltát, de mivel a teljes egészségügyi kaszt, akárcsak szinte a teljes magyar kormányelleniek (a Mi Hazánk kivételével) és a teljes főáramú média lelkes oltáspárti volt, s ennek megfelelően a lakosság engedelmességre, „normalitásra” hajló túlnyomó többsége is, ezért – jó reálpolitikusként – miniszterelnökünk alighanem kívárta, amikor már különösebb kockázat nélkül a józan ész pártjára állhat, s a „tisztá” igazság mellé szegődhet. S az idő megint neki adott igazat, mert az ez évi, országos választásokon ismét kétharmados támogatottsághoz jutott, s egy szintén ez évi – 2022 szeptemberi – felmérés szerint a magyarországi megkérdezetteknek már a jelentékeny többsége, 58%-a elutasította, hogy „kovid ellen” újabb „védőoltásnak” tegye ki magát.

Roppant módon csodálkoznék és csalódnék – s a háttérhatalmak, a mélyállam megfelfedezhetetlenségét és legyőzhetetlenségét látnám benne –, ha mindezek után miniszterelnökünk – a Bill Gates kezéből táplálkozó WHO vagy más, hasonló világhatalmi fedőszervek, vagy akár a hazai háttérhatalmi orvoscelebek biztatására – valaha is visszakanyarodna bármiféle kovidhisztéria és oltásörület kormányzati támogatásához. Ezzel szemben erősen hiszem és gondolom, hogy a józan reálpolitika esélyeit állampolgárként, civilként azzal tudjuk megteremteni és növelni, ha szívós és áldozatos szabadságharcot – igazságarcot – folytatunk minden olyan közérdekű igazságért, amelyek elfojtásán akár háttérhatalmi, akár legitim erők szorgoskodnak.

Csak ily módon lehet akkora támogatottsághoz jutni és akkora erőt, eltökéltséget felmutatni, amekkora elegendő lehet a józan reálpolitika figyelmének felkeltéséhez, és ahhoz, hogy hivatkozási alap lehessünk számára. Pontosan ezt tapasztalhattuk meg néhány héttel ezelőtt, 2022. október 27-én, amikor a Kúria döntése nyomán végre kiengedték Budaházy Györgyöt a börtönből, és háziőrizetbe helyezték. Korábban is kiálltak már mellette neves közéleti személyek, de ez kevés volt ahhoz, hogy az öt mindenképp rács mögött tudni akaró háttérhatalmi igyekezetekkel, az ügyészi és bírói mesterkedésekkel sikeresen szembe lehessen szegülni, s a kétségkívül létező jobb érzésű bírót és a józan reálpolitikát ellenük lehessen mozgósítani. Ehhez bizony még meg kellett alakulnia a [Budaházy Bizottság az Igazságtételért](#) civil szervezetnek, a Magyarok Világszövetségének [október 23. országos ünnepén nagy szabású tüntetést](#) kellett szervezni a Budai Várban, a kegyelmi kérvény megadására felszólító levelet kellett átadnia a köztársasági elnök asszony hivatalának, Budaházy Györgynek éhségsztrájkba kellett kezdenie, a családjáé és a Budaházy Bizottság tagjainak azonnal csatlakozniuk kellett döbbenetes akciójához, a Hazatérés Temploma lelkészének fel kellett ajánlania nevezetes templomát a csatlakozó éhségsztrájkolóknak, s nem utolsó sorban: a magyar sajtó nemzeti radikális részének lelkiismeretesen, folyamatosan tudósítania kellett a tiltakozó eseményekről.

És mindezek nyomán már csakugyan eljöhett az igazság pillanata!

Mi a tétje a Petőfi-ügy tisztázásának, a „tisztá” igazsága „kiszabadításának”?

A diktatúrákban félelemből, a demokráciákban kényelemből szoknak rá társadalmak (emberi tömegek) arra, hogy másokra bízzák a gondolkodást, a „helyénvaló”, a „normális” meghatározását, s ezek nyomán saját tennivalóikat. Márpedig még a demokratikusan, szabadon választott képviselőknek sem lehetnek – és nem is lesznek – azonosak az érdekeik a választóikéval, hanem abban a pillanatban, hogy hatalmi helyzetbe kerülnek, ennek megfelelően – ebből fakadóan – fogják mérlegelni és megítélni, mit célszerű kezdeniük a civil társadalom meglehetősen szerteágazó, egymással gyakran ellentétes érdekeivel, szükségleteivel, kívánságaival. A hatalmi rendszerbe való beágyazottságuk és véges energiáik miatt ösztönösen is arra fognak törekedni, hogy hatalmi tekintélyükkel és eszközeikkel a társadalmi élet mind több területe felett szerezzenek minél nagyobb fennhatóságot, hogy ily módon szorítsák számukra minél kezelhetőbb mederbe az állampolgárok – köztük választók – életét.

Diktatúrák kevesebb, demokráciák több lehetőséget kínálnak arra, hogy az állampolgárok (a választók) ennek az ösztönös törekvésnek ellenálljanak, ezekkel szembeforduljanak. Azonban a digitális korszak s a közösségi világmédia beköszöntével, a globális és totális (azaz világméretű és teljes körű) agymosás felé tett erőteljes és határozott lépéssel – sajnálatos módon – a demokratikus rendszerek nyújtotta ellenállási esély is töredékére zsugorodott.

Ám ebből nem az következik, hogy a civil társadalomnak fel kellene hagynia az ellenállással, hanem épp az ellenkezője! Ha nem akarja maradék szabadságjogait és szabadságát is elveszíteni, a megmaradt lehetőségeivel és eszközeivel élve, kifejezésre kell juttatnia, hogy igenis, igényt tart a saját élete szabad szervezésére, életbevágóan fontos számára a maga hatalommentes, „tisztá” igazságai érvényre juttatása, és a „végsőkig” is hajlandó elmenni ennek érdekében. Szervez, mozgósít, neves támogatókat gyűjt, éhségstrájkol – vagy közérdeklődésre számot tartó, alaposan dokumentált könyvet ír, amely egyfelől a nyilvánosság elé tárja a háttérhatalmi körök mesterkedéseit, bicskanyitogató önkényeskedéseit, másfelől viszont lehetőséget, hivatkozási alapot teremt a józan reálpolitika számára, hogy egy alkalmas pillanatban úgy döntsön, többé nem megy szembe a „tisztá” igazsággal, s nem is ad többé lehetőséget a helyi háttérhatalmaknak, szabadkőműveseknek, titkosszolgálatoknak, behálózott tudós társaságnak, hogy törvénytelenül önkényeskedjenek a „tisztá” igazságokért elszántan harcoló, hazafias érzelmű, jóra való állampolgárokkal szemben.

Vajon lehetséges-e egy ilyesféle fegyverletétel a törvényes hatalom részéről Petőfi születésének 200. évfordulóján?

Egy bizonyos: az országos megemlékezések a költőóriásunk iránt egyébként is megmutatkozó közfigyelmet megsokszorozhatják. Ez pedig mindenképpen jó alkalmat teremt arra, hogy a most könyvbe foglalt „tisztá” igazságok is szélesebb nyilvánossághoz, az eddiginél jóval többekhez jussanak el. A sok baljós fejlemény ellenére is bízunk kell abban, hogy a szabadság szerető magyarságban, a „három a magyar igazság” országában megmaradt annyi elkötelezettség a szabadság s az igazság iránt, hogy ennek erejét és nagyságát felismervén, a józan reálpolitika úgy dönt, hogy megadja a magyaroknak, ami a magyaroké, és Petőfinek is megadja, ami Petőfié: az őt megillető végtisztességet.

***Patrubány Miklós*nak, a könyv egyik szerzőjének, a Magyarok Világszövetsége elnökének megjegyzése Varga Domokos György elemző kritikájára**

Hatalmas opusz ez, **kedves Barátom**, és igen jelentős!
Felér magával a górcső alá vett tanulmányunkkal.
Köszönet érte.

Ha sikerült volna korábban géphez ülnöm, akkor írásod közlése előtt két dolgot mindenképpen figyelmedbe ajánlottam volna. Kezdem a végén.

A hatalom és a nemzet nem csupán a végtisztesség megadásával tartozik Petőfi Sándornak, hanem a **nemzeti kegyelet** megadásával is. Ez azt jelenti, hogy teljes állami részvétellel, a leglátványosabb külsőségekkel kell

eltemetni Petőfi Sándort, megadva neki azt, amivel a nemzet tartozik legnagyobb költőjének. (Az elmúlt 170 év gyalázatos tagadása után ez egyben azt is jelenti, hogy teljesen egyedi módon, nem valamely temetőben, hanem a Hősök terén kell hamvait végső nyugalomra helyezni, az *Ismeretlen Hős* egyelőre csak szimbolikus sírjában.) Javasoltam volna ezért, hogy záró mondatodat egészítsd ki, ekként: **... az őt megillető végtisztességet és a nemzeti kegyeletet.**

A második elem, amit szóvá teszek, az Petőfinek orosz költővé történt változása, ami írásodban két helyen is előfordul. Mi, az elmúlt tizenkét év kutatásai alatt sosem éreztük ezt. Még akkor sem, ha bizonyítottan írt oroszul verseket.

Ezt **egyrészt** bizonyára azért éreztük így, mert tudomásunk van arról, hogy száznál több magyarul írt verse került haza, és porosodik, fakul valahol az MTA gyűjteményében, akár mikrofilmen is.

Másrészt tudjuk, hogy Petőfi mily sokszor próbált sikertelenül Szibériából hazaszökni.

Harmadrészt azért, mert tudjuk, milyen kétségbeesetten üzent a megszűnt Hazába (gondoljunk csak bele a Bach-korszakban eltüntetett magyar állami lét körülményeibe). Elég legfontosabb orosz nyelvű versére gondolni – *Álmok (Mecstű)* –, amely teljesen egyedi ritmusú, és tartalmilag is egyezik egész ismert, magyar nyelvű életművének egyetlen, azonos ritmusú versével – *Szomorú volt az életem* – úgy, ahogy Szuromi Lajos, a verstan nagy professzora megírta. Remélhette, hogy Arany, vagy Jókai, netán az irodalmi szakma ráismer erről az orosz nyelvű versről. Nem történt meg. Gondolnunk kell arra is, hogy talán Armado Lucifero olasz poémája is Petőfi tollából fakadt, még ha valaki lefordította is oroszból (vagy magyarból?) olasz nyelvre. Ez az üzenet is süket fülekre talált a Hazában...

Ha lett volna idő, erőd és kedved megtenni, akkor azt javasoltam volna, hogy iktasd ki írásodból az "orosz költővé vált" motívumot. Ez nem felel meg a "tisztá" igazságnak, és mint olyan gyengíti üzenetét. Még egyszer köszönöm hatalmas ráfordított munkádat. Ha mégis megtörténne a csoda, akkor – az isteni kegyelmen túl – ez a Te érdemed is lett léssen.

Velünk a Jóisten!

Patrubány Miklós

Kapcsolódó írásunk:

- [Darai Lajos: Lábjegyzet Petőfi ismeretlen életrajzához](#)
- [Mea culpa maximus – Egy tudós megszólalása Petőfi Sándor ügyében](#)

Frissítés:

- [A szóban forgó könyv I. részének közvetlen elérhetősége az MVSZ honlapján: **Tetemre hívás – I. rész**](#)

Továbbította az MVSZ Sajtószolgálat

11126/221126